

FRANK E. PERETTI

Tilly

ROMAN

EDITURA LIRA
Timișoara, 2024

TILLY, FRANK E. PERETTI

ISBN 978-630-6594-22-1

Copyright © 2024 - Editura Lira

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată electronic, mecanic, prin înregistrare audio, exceptând cazul unor scurte recenzii sau citate, fără permisiunea în scris a editurii.

Tilly

© 1988, 2003 by Frank E. Peretti

Published by Crossway
a publishing ministry of Good News Publishers
Wheaton, Illinois 60187, U.S.A.

This edition published by arrangement
with Crossway.
All rights reserved.

EDITURA LIRA (UN DEPARTAMENT AL KINGDOM DESIGN)

ADRESĂ: Str. Coriolan Brediceanu nr. 23, Timișoara

E-MAIL: editura@lira.ro

WEBSITE: www.lira.ro; www.kingdom-design.org

MOBIL: 0723762411

TRADUCERE: Valentin Dedu

CORECTURĂ: Irina Dumitru, Corina Dedu

GRAFICĂ ȘI TEHNOREDACTARE: Valentin Dedu

FUNDAȚIA ESTERA

ADRESĂ: Str. Timotei Cipariu, nr. 3, ap. 2, Timișoara, Romania

TELEFON: 0256 492 862

E-MAIL: fundatia.estera@gmail.com

WEBSITE: fundatia-estera.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PERETTI, FRANK E.

Tilly : roman / Frank E. Peretti. - Timișoara : Lira, 2024
ISBN 978-630-6594-22-1

821.111

Această carte a fost tradusă și publicată la solicitarea și cu susținerea Fundației Estera din Timișoara.

Prefață

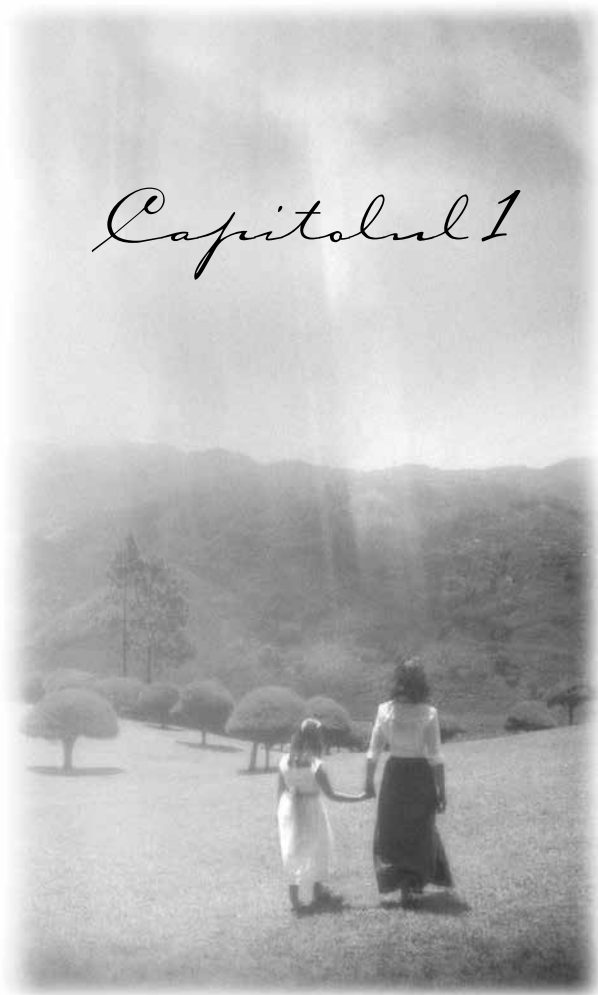
Tilly este o poveste extraordinară și de neuitat, care a atins viețile atâtor oameni într-un mod profund și permanent.

Tilly este o poveste remarcabilă și frumos scrisă, care redă un adevăr profund și valoros. Veți citi povestea unei tinere mame care a luat o decizie regretabilă în viața ei și care mai târziu a ajuns să o bântuie profund, dar mai ales veți cunoaște povestea modului în care această mamă a ajuns să cunoască realitatea iertării lui Dumnezeu și să găsească din nou bucuria și speranța în viață.

Suntem încântați să vă recomandăm *Tilly* ca pe o carte care ți-ar putea schimba viața, ca pe o poveste plină de speranță pentru cei care au nevoie de mesajul ei, o poveste care transformă inima Americii.

—Michael W. și Debbie Smith

Capitolul 1

Era o zi din aprilie. Primăvara venise din nou, la fel ca întotdeauna, veselă și poznașă, plină de bucurie, aceeași primăvară de odinioară; parcă nimic nu se schimbase. Ușoarele adieri de vânt și aerul rece al iernii, care se încăpățâna să nu se ducă, se jucau pe iarba moale a vechiului cimitir, purtând cu ele mirosul florilor de pomi fructiferi, al liliacului și al ierbii proaspăt cosite. De undeva de dincolo de șirurile ordonate de pietre funerare, păsările ciripeau voios.

„Aprilie. A venit din nou”, gândi Kathy. „Această lună de primăvară acoperă întreaga lume cu veselia ei. Ar trebui să mă simt atât de bine acum.”

Dar îi era frig și se agita puțin în timp ce stătea acolo, la brațul lui Dan, ascultând cuvintele prin care pastorul Taylor încheia slujba de înmormântare.

— ... întrucât Dumnezeu, Cel Atotputernic, a luat la Sine sufletul fratelui nostru drag, încredințăm casa pământească a trupului său înapoi pământului din care a fost făcut, căci din țărână am fost făcuți și în țărână ne vom întoarce.

Pastorul Taylor își citea cuvintele dintr-o cârtică, dar le citea încet, meditănd la sensul lor în gând înainte de a le rosti cu voce tare.

— ... știm, într-adevăr, că, dacă se desface casa pământească a cortului nostru trupesc, avem o clădire în cer de la Dumnezeu, o casă care nu este făcută de mână, ci este veșnică.

„E atâta singurătate aici”, își spunea Kathy.

Erau doar ei trei în jurul acelui sicriu gri, împodobit cu o coroană simplă de flori. Micul lor serviciu funerar abia dacă putea fi observat, iar vocea pastorului Taylor nu se auzea prea departe.

— Să ne rugăm, spuse pastorul Taylor.

Se rugă Rugăciunea Domnească, doar ei trei.

Pastorul Taylor își închise cârtica și își ridică privirea.

— Dragi prieteni, slujba noastră de înmormântare se încheie aici, spuse el, apoi zâmbi, trase aer în piept și se relaxă puțin.

— Vreau să vă mulțumesc că ați venit.

— Oricând, pastor Taylor, răspunse Dan.

— Cu plăcere, spuse Kathy.

Pastorul se uită din nou la sicriu.

— L-ați cunoscut măcar pe Frank Smith?

Dan clătină din cap.

— Nu, domnule pastor, nu chiar. Obişnuiam să cumpăr ziarul de la el și cam atât.

Pastorul Taylor se uită la ei, apoi scană cimitirul cu privirea. Dan și Kathy simțiră și ei distanța aceea mare care se întindea atât de mult în toate părțile.

— Înseamnă foarte mult pentru mine că sunteți aici, spuse pastorul. Indiferent cât de bine sau cât de puțin l-am cunoscut, ar fi fost păcat ca Frank să fie înmormântat fără să aibă pe nimeni pe ultimul său drum.

— Ei bine, zise Kathy, cuiva trebuie să-i pese, chiar dacă este un străin.

Pastorul încuviință din cap și zâmbi.

— Mă bucur că vă pasă, rosti cu grijă și cald aceste cuvinte, încât Kathy se simți bine pentru prima dată.

— Vă mulțumim pentru slujire, spuse ea.

Bătrânul îngrijitor al cimitirului stătea lângă camionul său la o oarecare distanță. Pastorul Taylor se duse să rezolve ultimele detalii cu el, iar Dan și Kathy porniră înapoi prin cimitir spre mașina lor.

— Da, zise Dan în liniște, a fost un om de treabă bătrânul Frank Smith. Third și Amber nu vor mai fi la fel fără el și fără vechiul chioșc de ziare.

— A fost așa de trist, răspunse Kathy. A fost cea mai restrânsă înmormântare la care am fost vreodată.

— Ei bine, așa e viața. Oamenii sunt ocupați, nu-l cunosc și au alte lucruri de făcut...

— Mă întreb dacă le va fi dor de el.

— Cred că da. Pentru o vreme, cel puțin.

Au mai mers încă o scurtă distanță înainte ca Dan să-și expună următorul gând.

— A murit singur, asta e sigur. Cred că l-au găsit în cămăruța lui...

— Gata... Ajunge.

Dan abandonează subiectul, apoi îi făcu un compliment.

— Mă bucur că am venit. Ai avut o idee bună.

Ea zâmbi și primi cuvintele lui, dar nu putu să nu spună din nou:

— A fost trist.

— Da, a fost, recunosc Dan, în timp ce căută cheile de la mașină. Să-ți spun ceva. Aș putea să aduc mașina și să vin să te iau de lângă...

Kathy îl strânse de braț. Se uita în partea cealaltă a cimitirului. Dan întoarse și el privirea.

Acum o putea vedea și el pe femeia spre care se uita Kathy. Chiar dincolo de următorul rând de pietre funerare, era o tânără, brunetă și foarte frumoasă. Era îngenuncheată pe iarbă, cu flori în mâini și cu capul plecat în rugăciune. Stătea nemișcată, iar culorile părului ei, ale florilor și ale ierbii, toate erau incredibil de frumoase, cel puțin așa li se părea. Imaginea îi făcu să se oprească.

Kathy era uluită.

— Frumos, șopti ea.

Dan dădu din cap.

În vreme ce o priveau, femeia se mișca doar cât să așeze ușor florile pe mormânt.

— Te face să te întrebi care este povestea din spatele acestei priveliști, spuse Kathy, un soț plecat înainte de vreme sau un fiu ori un frate pierdut în război...

Femeia zâmbi.

— Își amintește.

Dan simți cu surprindere cum Kathy dădu să meargă în acea direcție. O urmă.

— Hei..., hei...

Kathy se desprinse de lângă el.

— Nu. Nu am de gând să fac nimic.

— Kathy, sunt sigur că această doamnă nu vrea să fie deranjată acum.

Kathy se simți jignită.

— Auzi, „nu vrea să fie deranjată”. Vreau doar să văd piatra funerară, atâta tot.

Ea se îndepărtă, iar Dan nu o urmă. Tot ce putu să facă fu să privească și să spere că nu avea să se întâmple nimic grav.

Kathy pășea foarte ușor. Putea auzi rugăciunea înăbușită a femeii, o rugăciune blândă și sfâșietoare, șoptită și îndulcită de tonurile plăcute ale vocii ei. Părea atât de pierdută în rugăciunea ei, atât de nepăsătoare față de ceea ce o înconjura, încât Kathy aproape că ezitase să mai facă vreun pas ca să nu strice momentul. Se hotărî totuși să meargă mai aproape cu multă grijă.

Putea să prindă cu privirea doar colțul pietrei funerare peste umărul femeii, dar strălucirea soarelui estompa înscrisul. Făcu un pas mai aproape. În liniște. Doar un pic mai în lateral. Asta era.

Acum putea să vadă numele.

— Tilly.

Rosti fără să vrea. Numele o izbise, îi atinsese inima și ajunsese la buze înainte ca ea să se poată opri. Nu credea că cineva ar fi putut auzi o șoaptă atât de slabă.

Dar femeia îl auzise. Oftă surprinsă și se uită la Kathy, cu ochii ei negri plini de consternare.

Kathy se simți lovită de rușine.

— O..., scuzați-mă..., vă rog să mă iertați..., nu am vrut să...

Femeia era acum de-a dreptul uluită. Se întoarse cu privirea încremenită spre mormânt. Începu să tremure.

— Nu... Kathy se bâlbâi, dându-se înapoi. Nu, nu... E în regulă. Off!

Kathy făcu un pas înapoi înspre Dan.

— Vă rog să ne scuzați, spuse el cu iritare în glas. Tocmai plecam.

Femeia nu se uita la ei. Acum își ducea mâna la față. Kathy încercase să fie prietenoasă.

— Cine..., cine... a fost Tilly?

Femeia a luat-o la fugă ca un animal speriat, împrăștiind florile. Fugea cu disperare, ca și cum ar fi vrut să-și salveze viața.

— Nu, așteaptă! strigă Kathy. Nu am vrut să-ți facem niciun rău! Așteaptă!

Strânsoarea lui Dan de data aceasta era aproape dureroasă.

— Măi să fie, nu-mi vine să cred!

Kathy se enervă la gândul că stricase momentul.

— Plecăm, chiar acum! strigă ea.

Dan vorbea cu voce domoală, sperând că avea să înțeleagă aluzia.

— Kathy, las-o baltă. Ajunge.

Kathy renunță. Femeia plecase. Totul era în zadar.

— Mă simt aiurea.

Dan făcu ceva eforturi să fie înțelegător.

— Ei bine... Kathy, speram să îți dai seama că acesta a fost unul dintre acele momente intime pentru ea.

— Am speriat-o, Dan. Am speriat-o și nu am vrut să fac asta.

— O..., Dan se străduia să găsească un răspuns care să o liniștească. Sunt... ăăă... emoții, știi tu. Sunt o mulțime de emoții la mijloc într-un loc ca ăsta.

— Ai văzut ce față a făcut când m-a văzut?

— Cine știe la ce se gândea? Emoțiile...

Kathy se uită din nou la mica piatră funerară. Acum o putea vedea clar. Scria un singur nume: „Tilly.”

„Tilly.” Nu-și putea lua ochii de la ea. Nici nu voia. Parcă într-un alt univers, Dan încă vorbea,

spunând ceva despre prânz, despre mașină, despre restul după-amiezii. Dar Kathy se uita la acea piatră funerară.

— „Tilly.” Când s-a născut? Când a murit?

Kathy se aplecă să se uite. O singură dată. Doar una. Acum nouă ani.

— Kathy..., spuse Dan cu o voce un pic mai apăsată, așa că acum îl auzea. Ce faci?

Kathy nu avea nicio explicație și nici nu putea să găsească vreuna.

— „Tilly.” Adică, asta e tot ce scrie.

Dan nu a putut spune decât:

— Hm.

— Și o singură dată. Vezi?

Dan suspină și rămase tăcut pentru o clipă.

— Cred că, așa cum spuneai, trebuie să existe o poveste în spatele ei. Nu la asta te gândești?

— O..., o, nu, nu chiar, zise, uitându-se din nou la piatră. Doar că... este... nu știu.

Auza clinchetul cheilor de la mașină.

— Mă duc să iau mașina. Ne putem întâlni acolo, lângă...

— Cred că voi fi aici.

Dan tăcu pentru un moment ciudat de lung după aceea. Ea îl împinse.

— Du-te înainte. Vin și eu.

El nu mai spuse niciun cuvânt. Ea putea doar să-i audă pașii îndepărtându-se.